

Makale Gönderim Tarihi: 27.09.2025 - Makale Kabul Tarihi: 30.10.2025
DOI: <https://doi.org/10.29329/tegad.2025.1369.2>

GÖÇMENLERİN EV SAHİBİ ÜLKELERDE ASAYİŞE ETKİSİ VE MEDYANIN YEREL HALK ALGISINI ŞEKİLLENDİRMESİ

Haluk ERKUŞ* - Doç. Dr. Mesut ŞÖHRET**

Özet

Bu çalışma, göçmenlerin ev sahibi toplumlarda kamu güvenliği üzerindeki etkilerini ve medyanın bu etkiler üzerinden yerel halk algısını nasıl şekillendirdiğini sosyolojik bir bakış açısıyla değerlendirmektedir. Göçmenlerin suç oranlarına ilişkin kamuoyundaki yaygın olumsuz algılar, çoğu zaman medya söylemleriyle pekiştirilmekte; ancak ampirik veriler, bu algıların istatistiksel temelden yoksun olduğunu göstermektedir. Araştırmalar, göçmenlerin suç oranlarının genellikle yerli nüfusa kıyasla daha düşük olduğunu ve göçmen toplulukların sosyal bağları aracılığıyla kamu düzenine katkı sunduklarını ortaya koymaktadır. Bununla birlikte, ana akım medya, göçmenleri sıklıkla suç, şiddet ve tehdit temaları çerçevesinde temsil ederek “kriminal öteki” imgesini yeniden üretmekte; bu da toplumun göçmenleri potansiyel tehdit olarak algılamasına neden olmaktadır. Medyada kullanılan dil ve temsil biçimleri, yalnızca bireysel düzeydeki algıları değil, aynı zamanda kamu politikalarının güvenlik eksenli biçimde şekillenmesini de etkilemektedir. Bu bağlamda çalışma, göçmenlere dair kamuoyunun daha dengeli ve gerçekçi biçimde bilgilendirilmesi için medya söylemlerinin eleştirel bir bakışla değerlendirilmesi gerektiğini savunmakta; kapsayıcı ve insan haklarına dayalı göç politikalarının inşasında medyanın dönüştürücü rolüne dikkat çekmektedir. Bu çalışma, toplumsal olguların anlam boyutunu derinlemesine çözümlemeyi hedefleyen nitel araştırma yaklaşımına dayalı olarak tasarlanmıştır. Nitel araştırma yöntemi, nicel göstergelerin ötesine geçerek, bireylerin, toplulukların veya metinlerin dünyayı nasıl kavradıklarını, deneyimlediklerini ve anlamlandırdıklarını incelemeye odaklanmaktadır. Bu yaklaşım, özellikle sosyal temsiller, algılar ve söylemler üzerine yapılan araştırmalarda, öznel deneyimlerin ve kültürel anlatıların analizine imkân tanımaktadır. Bu bağlamda, çalışmanın temel amacı, göçmenlerin suç oranlarına ilişkin kamuoyundaki olumsuz algıların toplumsal inşasını incelemektir. Çalışma, medya söylemlerinin göçmenliği nasıl anlamlandırdığını ve bu anlamlandırmanın toplumsal tutumlara nasıl yansıdığını çözümlemeyi amaçlamaktadır.

Anahtar Kelimeler: *Göçmenlik, Kamu Güvenliği, Toplumsal Algı, Göçmenlerin Medya Temsilleri, Göçmenlerin Kriminalizasyonu, Ötekileştirme.*

* Yüksek Lisans Mezunu, Gaziantep Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü, Güvenlik Stratejileri ve Yönetimi ABD, halukerkus03@gmail.com, ORCID ID: 0009-0009-2866-622X

** Doç. Dr. Gaziantep Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi, Uluslararası İlişkiler Bölümü, sohretmesut@yahoo.com, ORCID ID: 0000-0003-4052-9286

The Impact of Immigrants on Public Safety in Host Countries and The Media's Role in Shaping Local Public Perception

Abstract

This study evaluates the impact of immigrants on public safety in host societies and analyzes how media representations shape local public perceptions from a sociological perspective. Public concerns regarding crime rates among immigrants are often reinforced by media narratives; however, empirical data reveal that these perceptions lack statistical validity. Research indicates that immigrants generally have lower crime rates compared to native populations and contribute to social order through strong community ties. Nevertheless, mainstream media frequently portray immigrants through frames of crime, violence, and threat, thereby reproducing the image of the “criminal other” and fostering public perceptions of immigrants as potential threats. The language and representational strategies used in media not only influence individual attitudes but also shape public policy by steering it toward a security-focused framework. Accordingly, this study argues that media discourse should be critically examined to ensure that the public is informed through a more balanced and evidence-based perspective. It emphasizes the transformative role of media in constructing inclusive and human rights-based migration policies. This study is designed based on a qualitative research approach that aims to deeply analyze the meaning of social phenomena. Qualitative research goes beyond quantitative indicators and focuses on examining how individuals, communities, or texts comprehend, experience, and give meaning to the world. This approach, particularly in studies on social representations, perceptions, and discourses, allows for the analysis of subjective experiences and cultural narratives. In this context, the primary objective of this study is to examine the social construction of negative public perceptions of immigrant crime rates. The study aims to analyze how media discourses interpret immigration and how this interpretation is reflected in social attitudes.

Keywords: *Immigration, Public Safety, Social Perception, Media Representations of Immigrants, Criminalization of Immigrants, Otherness.*

Giriş

Küresel ölçekte artan göç, çağdaş toplumların demografik yapısını, sosyal dokusunu ve kamu güvenliği anlayışlarını dönüştüren çok katmanlı bir olgudur. Göç, yalnızca mekânsal hareketlilik değil; ev sahibi toplumların normatif değer sistemleriyle etkileşim içinde şekillenen, sosyo-ekonomik ve kültürel boyutları olan bir süreçtir. Göç, salt mekânsal hareketlilik olarak değerlendirilemeyecek kadar karmaşık ve çok boyutlu bir süreç olup; ev sahibi toplumların normatif değer sistemleriyle sürekli etkileşim hâlinde biçimlenmektedir. Bu bağlamda, sosyal entegrasyon, kültürel etkileşim, ekonomik katılım ve toplumsal güvenlik gibi alanlarda göçün etkileri, yapısal düzeyde hem fırsatlar hem de kırılganlıklar üretmektedir (Bayat, 2007; Castles, de Haas & Miller, 2014).

Bu dönüşümler, göçmenlerin ev sahibi toplum içindeki konumlanış biçimini ve kamu politikalarının göç olgusuna yaklaşımını şekillendiren temel parametreler arasında yer almaktadır. Özellikle yerel düzeyde toplumsal barış, kamusal güvenlik ve sosyal uyum gibi alanlarda ortaya çıkan gerilimler, göçmenlik olgusunu yalnızca insani ya da ekonomik bir mesele olmaktan çıkarıp, aynı zamanda güvenlik ve toplumsal algı politikalarının merkezine taşımaktadır.

Göçmenlerin ev sahibi toplumlara olan katkıları sıklıkla dar ekonomik ölçütlerle sınırlandırılmakta; üretkenlik, iş gücüne katılım ve verimlilik gibi parametrelerle değerlendirilmektedir. Oysa bu katkılar, çok daha geniş bir sosyo-politik bağlam içinde ele alınmalıdır. Toplumsal uyum, kültürel etkileşim ve ekonomik katılım kadar, güvenlik söylemleri ve kamu politikaları da bu süreçte yeniden tanımlanmaktadır. Bu bağlamda medya, göç olgusunun anlamlandırılmasında belirleyici bir aracı alan haline gelmekte; temsil biçimleri, bireysel tutumları ve kurumsal karar alma süreçlerini etkilemektedir (Esses, Medianu & Lawson, 2013; Gerbner, 1998).

Modern medya araçları, yalnızca bilgi iletimine dayalı pasif mecralar olmaktan çıkarak, gündelik yaşam pratiklerini şekillendiren, toplumsal korkuları besleyen ve politik tutumlar üzerinde belirleyici etkiler üreten güçlü ideolojik aygıtlar hâline gelmiştir (Gerbner, 1998). Bu dönüşüm, özellikle göç gibi sosyopolitik açıdan hassas konuların medyada temsil edilme biçimini, yalnızca haber verme işleviyle sınırlı olmayan bir söylemsel inşa sürecine dönüştürmektedir. Ana akım medyada göçmenlerin sıklıkla suç, şiddet ve toplumsal düzensizlikle ilişkilendirilerek temsil edilmesi, bu grupların kamu düzenine yönelik potansiyel bir tehdit olarak algılanmasına yol açmakta; böylece göçmen karşıtı toplumsal tutumların meşrulaşmasına ve kurumsallaşmasına zemin hazırlamaktadır.

Bu tür temsillerin etkisi, yalnızca bireysel düzeydeki önyargılarla sınırlı kalmamakta; aynı zamanda göçmenlerin sosyal haklara erişimi, kamu hizmetlerinin adil dağılımı ve güvenlik politikalarının göçmen gruplara yönelik biçimlenmesinde dolaylı ancak güçlü etkiler üretmektedir (Vlachos, Hatte, Thoenig & Couttenier, 2019). Bu doğrultuda, medyada üretilen söylemler, göçmenlerin toplumdaki meşruiyetini zayıflatmakta; yerli nüfus ile göçmenler arasında sembolik sınırları derinleştirerek toplumsal kutuplaşmayı pekiştirmektedir.

Bu çalışma, göç olgusunu kamu güvenliği perspektifi doğrultusunda ele alarak, göçmenlerin ev sahibi toplumlarda suç oranları ve asayiş üzerindeki etkilerini, ampirik verilerle medya temsilleri ve toplumsal algılar arasındaki etkileşim bağlamında disiplinler arası bir yaklaşımla analiz etmeyi amaçlamaktadır. Bu doğrultuda çalışmanın temel hedefi, göçmenlerin asayiş üzerindeki etkilerini yalnızca nicel suç istatistikleriyle sınırlı bir çerçevede değerlendirmekten öte, bu etkilerin medya aracılığıyla nasıl söylemsel biçimde dönüştürüldüğünü ve toplumsal korkulara nasıl evrildiğini açıklamaktır.

Bu bağlamda güvenlik ve toplumsal düzen kavramları, yalnızca objektif verilere dayalı olgular olarak değil; medya aracılığıyla yeniden inşa edilen imgeler, söylemler ve ideolojik temsiller çerçevesinde toplumsal anlam kazanan sosyal kurgular olarak ele alınmaktadır. Bu yaklaşım, çalışmanın kuramsal temelini oluşturarak, göçmenlik ile suç arasında kurulan ilişkiyi sadece hukuki

ya da kriminal bağlamda değil; aynı zamanda söylemsel ve kültürel dinamikler üzerinden analiz etmeye imkân tanımaktadır. Nihayetinde, göçmenlerin asayiş üzerindeki etkilerinin bütüncül bir şekilde değerlendirilebilmesi için, sosyolojik, psikolojik ve medyatik boyutların birlikte ele alındığı çok katmanlı bir analiz gerekmektedir. Bu analiz, yalnızca göçmenlerin “ne yaptığına” odaklanmakla kalmayıp, aynı zamanda toplumun “göçmenlere ne attığı” sorusuna da cevap aramalıdır. Toplumsal düzenin korunması ve kamu güvenliğinin sağlanmasında, medyanın dönüştürücü gücünün göz ardı edilmemesi, daha gerçekçi ve adalet temelli göç politikalarının geliştirilmesi açısından elzemdir (Sampson, Morenoff & Raudenbush, 2005).

Bu çalışmanın temel araştırma sorusu, “Medya söylemleri, göçmenlerin suçla ilişkilendirilmesini hangi mekanizmalarla üretmekte ve bu süreç kamu güvenliği politikalarını nasıl şekillendirmektedir?” biçiminde yapılandırılmıştır. Bu soru, iki temel analitik boyutu içermektedir: İlki, medya söylemlerinin göçmenlerin kriminalizasyonunu nasıl gerçekleştirdiğini, yani hangi söylemsel, görsel ve yapısal araçlarla göçmenleri “tehdit unsuru” olarak çerçevelediğini; ikincisi ise bu temsil pratiklerinin kamu güvenliği politikaları üzerindeki dolaylı ya da doğrudan etkilerini anlamayı hedeflemektedir.

Bu noktada, medya içeriklerinin yalnızca bilgi aktarma aracı değil, aynı zamanda toplumsal gerçekliği inşa eden ideolojik aygıtlar olduğu varsayımından hareketle, araştırma medya-güvenlik-göç ekseninde çok katmanlı bir çözümleme yapmayı amaçlamaktadır. Bu kapsamda, haber söylemlerinde kullanılan dilsel kalıplar, suçun etnikleştirilmesi, seçici görünürlük pratikleri ve görsel sunum teknikleri gibi unsurlar analiz edilerek, göçmenlerin nasıl sistematik olarak suçla ilişkilendirildiği açıklanılmaya çalışılmıştır. İkinci aşamada ise bu söylemlerin kamu politikaları üzerindeki etkileri değerlendirilmiştir. Bu kapsamda medyanın halkın göçmenlere dair algılarını biçimlendirmesi yoluyla, kamuoyunun güvenlik temelli politikaları talep eden bir pozisyona nasıl itildiği; bu durumun siyasal aktörler ve güvenlik bürokrasisi tarafından nasıl karşılandığı irdelenmiştir. Böylece medya söylemleri ile kamu güvenliği politikaları arasındaki karşılıklı etkileşim ortaya konarak, medya temsillerinin yalnızca kültürel değil, aynı zamanda yapısal sonuçlar doğurduğu savı desteklenmeye çalışılmıştır.

Bu çalışma, medya çalışmaları ve göç literatürü arasındaki kesişim noktasında yer alarak, kültüvasyon teorisi (Gerbner, 1998) ve çerçeveleme kuramı (Entman, 1993) gibi medya kuramlarını, göçmenlerin suçla ilişkilendirilmesine dair söylemsel ve yapısal süreçlerle ilişkilendirmekte; böylece medya temsilleri-kamu algısı-kamu politikası üçgenindeki etkileşimi çok boyutlu bir biçimde analiz etmektedir. Bu yönüyle çalışma, göçmenlerin kriminalizasyonuna dair tekil vakalara odaklanan önceki araştırmalardan farklı olarak, medya söylemlerinin toplumsal güvenlik politikaları üzerindeki dolaylı etkilerini kavramsal bir bütünlük içinde değerlendirmektedir.

Bu araştırma yalnızca eleştirel bir medya çözümlemesi sunmakla kalmamakta; aynı zamanda etik habercilik ilkeleri ve insan hakları temelli entegrasyon politikaları açısından somut ve uygulanabilir öneriler de geliştirmektedir. Bu bağlamda çalışma, hem medya üreticilerine hem de politika yapıcılara yönelik normatif bir yol haritası sunarak, akademik literatüre kuramsal ve pratik düzeyde özgün katkılar sağlamaktadır. Araştırma, literatür taramasına dayalı olarak yürütülmüş

olup, göçmen-suç ilişkisini ele alan araştırmaların çok boyutlu bir değerlendirmesini amaçlamıştır. İnceleme odağı, özellikle göçmenlerin suçla ilişkilendirilmesine dair ampirik bulgular, bu bulguların medya temsilleri aracılığıyla topluma nasıl yansıtıldığı ve söz konusu söylemlerin kamu politikaları üzerindeki etkileri üzerine yoğunlaşmaktadır. Bu doğrultuda, farklı disiplinlerden gelen seçili literatür, kavramsal bir bütünlük içerisinde yeniden yapılandırılmıştır.

Çalışmanın bulguları, yalnızca tek bir coğrafi bağlamla sınırlı kalmayıp, ABD, Avrupa ülkeleri, İsviçre gibi farklı ulusal örneklerden elde edilen ampirik kanıtları kapsamaktadır. Bu sayede, göçmen-suç ilişkisine dair ortaya çıkan sonuçlar, farklı kurumsal, kültürel ve hukuki bağlamlar dikkate alınarak karşılaştırmalı bir yorumlama çerçevesinde ele alınmaktadır. Bu yaklaşım, hem literatürdeki benzerlikleri hem de ülkeler arasında ortaya çıkan farklılıkları görünür kılarak, konunun yalnızca kriminal boyutuyla değil, aynı zamanda siyasal, toplumsal ve yönetsel etkileriyle birlikte değerlendirilmesine imkân tanımaktadır.

Bu açıdan değerlendirildiğinde bu çalışma göçmen-suç ilişkisine dair literatürü, medya söylemleri ve kamu politikaları ekseninde bütünlleştirerek, disiplinler arası bir perspektifle tartışmaktadır. Böylelikle, göç olgusunun suç ile ilişkilendirilme biçimleri ile bunun kamuoyuna ve politika yapım süreçlerine yansımaları arasında dinamik ve eleştirel bir bağ kurmayı hedeflemiştir.

1. Göçmenlerin Asayiş Olaylarına Etkisi

Göçmenlerin kamu güvenliği üzerindeki etkisi, uzun süredir hem akademik literatürde hem de kamusal tartışmalarda sıklıkla yer almaktadır. Bu tartışmaların ana eksenini ise çoğunlukla, göçmen bireylerin suç oranlarına katkı düzeyleri ve göçmen varlığının toplumsal düzen açısından bir tehdit teşkil edip etmediği sorusu oluşturmaktadır. Ancak göç ile suç arasındaki ilişkiye dair kamuoyunda oluşan kanaatlerin, çoğu zaman doğrudan ampirik verilere değil; medya tarafından servis edilen söylemler, imgeler ve ideolojik temsiller aracılığıyla biçimlendiği gözlemlenmektedir. Bu tartışmaların kamuoyunda nasıl karşılık bulduğu ise çoğu zaman medyanın sunduğu temsil biçimlerine bağlıdır.

Bu bağlamda, kamu güvenliği bağlamında göç olgusunun değerlendirilmesi, yalnızca kriminal istatistiklere dayalı indirgemeci yaklaşımlarla sınırlandırılması mümkün olmamaktadır. Aksine, göçmenlik ve güvenlik arasındaki ilişkinin çok boyutlu doğasını kavrayabilmek için medya temsillerinin, toplumsal algıların, kültürel önyargıların ve yapısal eşitsizliklerin bir arada analiz edilmesini gerektiren eleştirel ve disiplinler arası bir yaklaşım gerekmektedir (Orrenius & Zavodny, 2019). Bu yaklaşım, göçmenlerin güvenlik söylemlerindeki yerini yalnızca nesnel suç oranları üzerinden değil; aynı zamanda bu oranların toplumsal anlamlandırılma biçimleri üzerinden sorgulayan bir çerçeve sunmaktadır.

Esas itibarıyla, göçmenlerin suç oranları üzerindeki etkisini inceleyen çok sayıda ampirik araştırma, farklı ülke bağlamlarına odaklansalar da ortak bir noktada buluşmaktadır: Göçmen bireylerin suç işleme eğilimleri, yerel nüfusa kıyasla genellikle daha düşük düzeyde seyretmektedir. Dolayısıyla, göç ve suç arasındaki ilişkiye dair tartışmalar çoğu zaman nesnel verilerden ziyade

ideolojik varsayımlar ve toplumsal korkular temelinde şekillenmektedir. Bu bağlamda, göçmenlerin kriminal davranışlara yönelimlerini sınırlayan yapısal faktörlerin (ekonomik motivasyon, iş-gücü piyasasında tutunma ihtiyacı, dışlanma riskini azaltma kaygısı) ve kültürel unsurların (topluluk içi sosyal ağlar, dayanışma ilişkileri) göz ardı edilmemesi gerekmektedir.

Bu duruma örnek teşkil eden, Butcher ve Piehl (1998) tarafından Amerika Birleşik Devletleri üzerine yürütülen kapsamlı analiz, göçmenlerin suç oranlarının yerli nüfusa kıyasla istatistiksel olarak anlamlı biçimde düşük olduğunu ortaya koymuştur. Bu sonuç, özellikle medyada ve siyasette sıkça rastlanan “göçmen = suç” temalı kriminalizasyon söylemlerinin, nesnel verilerle örtüşmediğini göstermesi açısından son derece önem arz etmektedir. Benzer biçimde, Rumbaut ve arkadaşları (2006) tarafından gerçekleştirilen çalışma, hem birinci kuşak hem de ikinci kuşak göçmen genç erkeklerin suç işleme oranlarının kamuoyunda yaygın biçimde kabul gören kanaatlerin aksine düşük olduğunu tespit etmiştir. Bu bulgular, göç ile suç arasında kurulan ilişkinin çoğu zaman nesnel verilere değil, aksine ideolojik çerçeveler, söylemsel kurgular ve toplumsal korkular üzerine inşa edildiğini göstermektedir (Chavez, 2013; Stumpf, 2006). Bu nedenle, göçmenlik olgusunun güvenlik bağlamında ele alınmasında eleştirel, veri temelli ve bağlamsal yaklaşımların geliştirilmesi bir gereklilik olarak öne çıkmaktadır.

Bu durum, göçmen topluluklarının suç davranışları ile ilişkilendirilmesine dair genel algının, ampirik temelden ziyade önyargılara ve toplumsal mitlere dayandığını bir kez daha göstermektedir. Bu çalışmaların ortak yönü, göçmen karşıtı söylemlerin çoğunlukla medya aracılığıyla üretilen stereotiplere dayalı olduğunu, buna karşın somut verilerin göçmenlerin yerli nüfusa kıyasla daha az suç işlediğini ortaya koyduğunu vurgulamalarıdır. Dolayısıyla, göçmenlerin kriminalize edilmesi, politik çıkarlar, medyanın söylem inşası ve toplumsal önyargıların yeniden üretimi bağlamında değerlendirilmesi gereken bir olgudur. Bu nedenle göçmenlerin suç oranlarını “artıran” bir unsur olarak sunan söylemler, ampirik bulgular karşısında büyük ölçüde geçerlilikten yoksundur. Bu nedenle, göç ve suç arasındaki ilişkinin daha sağlıklı biçimde değerlendirilebilmesi için, söylemsel mitlerin ötesine geçen, çok boyutlu ve veri temelli analizlerin geliştirilmesi elzemdir.

Göçmen topluluklarının kamu güvenliği üzerindeki etkileri yalnızca bireysel düzeydeki suç oranlarıyla sınırlı değildir; aynı zamanda sosyal ağlar, dayanışma biçimleri ve mahalle ölçeğindeki ilişkisel yapılar üzerinden de şekillenmektedir. Birçok durumda, bu sosyal yapılar kamu güvenliğini zayıflatmaktan ziyade, destekleyici ve güçlendirici bir işlev üstlenmektedir (Portes, 1998; Putnam, 2000).

Kent sosyolojisi literatüründe önemli bir yere sahip olan Sampson, Morenoff ve Raudenbush (2005) tarafından yapılan çalışmalar, göçmen yoğunluklu mahallelerde sosyal sermayenin ve kolektif denetim mekanizmalarının görece daha güçlü olduğunu ortaya koymaktadır. Bu bağlamda, göçmen topluluklarının geliştirdiği sosyal sermaye, yalnızca ekonomik ve kültürel kaynakların paylaşımını değil, aynı zamanda topluluk içi gözetim, sosyal normların korunması ve kamusal düzenin gayri resmi yollarla sürdürülmesini de mümkün kılmaktadır. Bu açıdan değerlendirildiğinde göçmen mahalleleri, çoğu zaman “güvenlik açığı” değil, aksine toplumsal düzenin korun-

masına katkıda bulunan sosyal ekosistemler olarak işlev görmektedir (Kubrin & Desmond, 2015). Bu durum, göçmenlerin suç oranlarının düşük olmasını açıklayan önemli yapısal faktörlerden biri olarak değerlendirilebilir.

Bu çerçevede, göçmenlerin kent yaşamındaki konumlarını yalnızca potansiyel tehdit unsuru veya pasif risk faktörü olarak değerlendirmek indirgemeci bir yaklaşım olacaktır. Aksine, göçmen toplulukları, sosyal bütünleşme süreçleri içinde kamu güvenliğini destekleyen aktif aktörler olarak görülmelidir (Portes, 1998; Putnam, 2000). Özellikle mahalle ölçeğinde gelişen gayri resmi sosyal denetim mekanizmaları, yalnızca topluluk içi ilişkilerin düzenlenmesinde değil, aynı zamanda devletin formal güvenlik mekanizmalarının tamamlanmasında da önemli bir işlev üstlenmektedir (Sampson, Morenoff & Raudenbush, 2005).

Bu bağlamda, göçmen mahallelerinde gözlemlenen sosyal sermaye, kolektif etkinlik ve dayanışma ağları, toplumsal düzenin yeniden üretimine katkı sunmaktadır. Başka bir deyişle, göç olgusu yalnızca güvenlik tehdidi bağlamında ele alınabilecek tek boyutlu bir sorun alanı değil; aynı zamanda toplumsal istikrarın inşasına katkıda bulunan dinamik bir potansiyel alanı olarak değerlendirilmelidir (Kubrin & Desmond, 2015). Bu perspektif, göçmenlik ve güvenlik ilişkisine dair hâkim söylemlere eleştirel bir alternatif sunmakta ve güvenliğin yalnızca devlet merkezli değil, aynı zamanda çok aktörlü ve çok düzeyli bir toplumsal inşa süreci olduğunu ortaya koymaktadır (Chavez, 2013).

Görüldüğü gibi, göçmenlerin kamu güvenliği üzerindeki etkilerini yalnızca kriminal vakaların sıklığına indirgemek, göç olgusunun toplumsal doğasını ve çok katmanlı etkilerini göz ardı eden indirgemeci bir yaklaşımı yansıtmaktadır. Bu bağlamda yapılacak analizlerin, toplumsal bağlamdan yalıtılmış istatistiksel okumaların ötesine geçerek; medya temsilleri, siyasal söylemler, mahalle düzeyindeki sosyal dinamikler ve göçmenlerin toplumsal bütünleşme düzeyleri gibi çok boyutlu yapıları dikkate alan bütüncül bir perspektife dayanması gerekmektedir. Özellikle ana akım medyada göçmenlerin sıklıkla suç, tehdit ve düzensizlik imgeleriyle özdeşleştirilerek temsil edilmesi, bu grupların kamusal algı nezdinde kriminalize edilmesine neden olmaktadır. Böylece göç olgusuna yönelik toplumsal korkuların inşa edilmesinde ve güvenlik politikalarının şekillendirilmesinde medya önemli bir ideolojik araç işlevi görmektedir (Esses, Medianu & Lawson, 2013).

Bu doğrultuda inşa edilen temsil biçimleri, yalnızca bireysel düzeydeki önyargıların pekişmesine aracılık etmekle sınırlı kalmamakta; aynı zamanda siyasal aktörlerin söylemlerini, kamu kaynaklarının dağıtımındaki önceliklerini ve entegrasyon politikalarının yönelimlerini dolaylı biçimde şekillendirmektedir (Chavez, 2013; Wimmer, 2013). Bu süreç, göçmenlerin toplumsal konumunun sorunlaştırılması üzerinden politik meşruiyet üretimine hizmet etmekte; sonuç olarak ise toplumsal kutuplaşmayı derinleştirmekte ve göçmenlerin ev sahibi toplumla geliştireceği karşılıklı uyum ve güven ilişkisini ciddi biçimde zedelemektedir (Stumpf, 2006).

Görüldüğü üzere, göçmenlerin kamu düzeni ve asayiş üzerindeki etkilerini analiz ederken, çoğu zaman nesnel verilerden ziyade söylemsel kurgular, ideolojik çerçeveler ve medya aracılı-

ğıyla yeniden üretilen toplumsal algılar belirleyici hâle gelmektedir (Van Dijk, 1991; Silverstein, 2005). Bu nedenle, göç-güvenlik ilişkisini anlamlandırmaya yönelik çabaların yalnızca kriminal istatistiklerle sınırlı kalması indirgemeci bir bakış açısını beraberinde getirmektedir. Bunun yerine, göç olgusunun kamu güvenliği ile ilişkisi, söylem analizleri, medya temsilleri, siyasal yönelimler ve yerel toplumsal dinamikler dikkate alınarak, eleştirel, bağlamsal ve çok boyutlu bir perspektiften değerlendirilmelidir.

Bu nedenle, göçmen topluluklarının kamu düzenine etkilerini sağlıklı bir biçimde analiz edebilmek için yalnızca bireysel suç oranlarına odaklanan dar çerçeveli yaklaşımlar yetersiz kaldığını söylemek mümkündür. Zira bu tür yaklaşımlar, göç olgusunu indirgemeci bir güvenlik paradigmasına hapsedmekte ve toplumsal gerçekliği tek boyutlu bir bakış açısına indirgediklerini ifade etmek mümkündür. Bunun yerine, göçmenlerin ev sahibi toplumun sosyal dokusuyla kurdukları ilişkiler, geliştirdikleri aidiyet duyguları, mahalle ölçeğinde ortaya çıkan sosyal bağlar ve sahip oldukları sosyal sermaye unsurları dikkate alınmasının daha uygun olacağı söylenebilir.

Nitekim Adelman, Blumstein ve Ciccone (2016) tarafından vurgulandığı üzere, göçmenlerin yoğun olarak yaşadığı mahallelerde ortaya çıkan kolektif denetim mekanizmaları ve topluluk temelli sosyal ağlar, doğrudan ya da dolaylı biçimde kamu düzenine katkı sağlamaktadır. Benzer şekilde, Sampson, Raudenbush ve Earls (1997) tarafından geliştirilen kolektif etkinlik yaklaşımı, mahalle düzeyindeki sosyal sermaye ve dayanışmanın, suç oranlarının düşürülmesinde ve toplumsal düzenin korunmasında kritik rol oynadığını ortaya koymuştur. Bu bağlamda göçmen mahalleleri, sıklıkla güvenlik açığı olarak tasvir edilse de, aslında çoğu durumda toplumsal istikrarın yeniden üretildiği mekânlar haline gelmektedir.

Bu açıdan değerlendirildiğinde bütüncül bir yaklaşım ile göçmenlerin toplumsal düzen üzerindeki etkilerini yalnızca “potansiyel risk faktörleri” bağlamında değil, aynı zamanda kamu güvenliğini destekleyen yapılar üzerinden de değerlendirmeye imkân tanıyacağını söylemek mümkündür. Bu yaklaşım, göçmenleri yalnızca potansiyel tehdit unsurları olarak değil, aynı zamanda ev sahibi toplumun istikrar ve güvenliğine katkı sunan aktif aktörler olarak konumlandırmayı mümkün kıldığını söylemek mümkündür.

2. Medyanın Yerel Halk Algısını Şekillendirmedeki Etkisi

Medya, modern toplumlarda yalnızca bilgi aktaran bir iletişim aracı olmanın ötesinde, kolektif bilinç, kamusal algı ve toplumsal kimliklerin inşasında merkezi bir rol üstlenen ideolojik bir aygıt olarak işlev görmektedir (Gerbner, 1998; McQuail, 2010). Özellikle göç olgusu söz konusu olduğunda, medyada üretilen temsillerin, kamuoyunun göçmenlere yönelik tutumlarını biçimlendirmede belirleyici bir etkisi bulunmaktadır. Medyanın haber üretim süreçlerinde kullandığı söylemsel stratejiler, göçmenlerin toplumsal algıda nasıl konumlandırıldığını doğrudan etkilemekte; bu temsiller çoğu zaman gerçeklikten ziyade sembolik kodlarla inşa edilmektedir.

Özellikle ana akım medyada göçmenlerin suç, şiddet, toplumsal kaos ve kamu düzenine yönelik tehdit unsurları olarak sunulması, göçmen bireylerin kamusal hafızada “potansiyel tehlike”

kategorisine dâhil edilmesine yol açmaktadır (Esses, Medianu & Lawson, 2013). Bu tür temsiller, yalnızca bireysel önyargıların pekişmesine değil; aynı zamanda göçmenlerin marjinalleştirilmesi, ötekileştirilmesi ve nihayetinde kriminalize edilmesine neden olan söylemsel yapılar üretmektedir. Böylece medya, doğrudan bir aktör olarak güvenlik söylemlerinin meşrulaştırılmasında ve kamu politikalarının yönlendirilmesinde ideolojik bir rol üstlenmektedir (Cohen, 2011).

Gerbner'in (1998) geliştirdiği kültüvasyon teorisi, medyanın gerçeklik algısını nasıl şekillendirdiğini anlamak açısından temel bir kuramsal çerçeve sunmaktadır. Bu teoriye göre, medya içeriklerinde özellikle suç, şiddet ve tehlike temalarının yoğun biçimde yer alması, izleyicilerin dünyaya ilişkin algılarını çarpıtmakta; böylece toplumun medya aracılığıyla, yaşadığı gerçeklikten daha tehditkâr ve güvensiz bir dünya görüşü geliştirmesine neden olmaktadır. Bu durum, Gerbner'in ifadesiyle bir "korku kültürü" inşasına zemin hazırlamakta ve izleyicilerin gündelik yaşamda karşılaşma ihtimali oldukça düşük olan olayları olağan hale getirme eğilimini pekiştirmektedir (Gerbner, 1998). Bu bağlamda, göçmenlerin medya söylemlerinde sıklıkla suç ve güvenlik temalarıyla ilişkilendirilmesi, kamuoyunda göçmenlerin toplumsal düzene yönelik potansiyel bir tehdit unsuru olarak algılanmasına neden olmaktadır.

Görüldüğü gibi, medyanın dramatize edilmiş haber anlatıları, istisnai bireysel olayları bütün bir gruba teşmil edecek şekilde genelleyerek sunması ve çoğu zaman bağlamdan kopuk istatistiklerle desteklenen söylemler üretmesi, göçmenlere dair indirgemeci, homojen ve sistematik olarak olumsuz bir toplumsal imajın inşasına yol açmaktadır. Bu tür medya temsilleri, göçmenlik olgusunu bireysel çeşitliliğinden arındırarak tekil bir "tehdit figürü" haline getirir; bu da sadece kamuoyunun algılarını değil, aynı zamanda devletin güvenlik politikalarının şekillenme biçimini de doğrudan etkilemektedir. Özellikle ana akım medya, göçmenleri kriminalite, toplumsal düzen bozulması veya kültürel uyumsuzluk gibi olumsuz kategorilerle ilişkilendirerek, göçün doğası gereği sorunlu bir süreç olduğu yönündeki varsayımları pekiştirir (Eberl et al., 2018). Böylelikle medya, yalnızca bireysel önyargıların değil, aynı zamanda göçmen karşıtı reflekslerle biçimlenen güvenlik odaklı kamu politikalarının da ideolojik olarak meşrulaştırılmasına katkı sunan sembolik bir araç haline gelmektedir.

Medyanın suç haberlerini sunma biçimi, yalnızca olgusal ve nötr bilgi aktarımından ibaret değildir; aksine, toplumsal grupların kamuoyunda nasıl algılanacağına dair belirli temsil kalıpları üretmek, sembolik sınırlar çizen bir ideolojik aygıt işlevi görmektedir. Bu haber pratikleri, özellikle göçmen gruplar söz konusu olduğunda, suçla özdeşleştirilmiş söylemsel kodlar aracılığıyla sistematik bir kriminalizasyon süreci işletmektedir. Göçmenlerin bireysel eylemleri çoğu zaman bağlamsız ve genelleyici biçimde aktarılmakta, böylece tüm grup "potansiyel suçlu" ya da "güvenlik tehdidi" şeklinde çerçevelenmektedir. Bu söylem, sadece bireysel algılarda değil, aynı zamanda kurumsal düzeyde de göçmen karşıtı reflekslerin pekişmesine zemin hazırlamakta; göçmenlerin toplumsal meşruiyetini zayıflatmakta ve onları hukuki, sosyal ve kültürel dışlanma biçimlerine maruz bırakmaktadır. Bu süreçte medya, hangi toplumsal aktörlerin "suçlu" ya da "kurban", "tehdit" ya da "masum" olarak temsil edileceğini belirleyen güçlü sembolik çerçeveler inşa ederek, toplumsal stereotiplerin yeniden üretiminde merkezi bir rol üstlenmektedir (Cheng, 2015).

Vlachos, Hatte, Thoenig ve Couttenier'in (2019) İsviçre bağlamında yürüttükleri ampirik araştırma, medyanın göçmen suçlarına orantısız biçimde odaklanmasının, halk arasında göçmen karşıtı tutumların yaygınlaşmasına yol açtığını ve bu algıların doğrudan siyasal tercihlere ve göç politikalarının yönelimine etki ettiğini ortaya koymuştur. Bu bulgu, medyanın yalnızca olayları yansıtan pasif bir aktör değil; aynı zamanda toplumsal algıları şekillendiren ve kamu politikalarının dolaylı biçimde yönlendirilmesine katkı sunan aktif bir fail olarak işlev gördüğünü açıkça ortaya koymaktadır.

Bu kapsamda, göçmenlerin medya söylemleri aracılığıyla sistematik olarak suç, tehdit ve düzensizlik gibi olumsuz imgelerle ilişkilendirilmesi, yalnızca bireysel önyargıların güçlenmesine değil; aynı zamanda normatif sistemlerin, yasal düzenlemelerin ve devlet destekli güvenlik politikalarının şekillenmesine doğrudan etki eden çok katmanlı bir ideolojik sürecin parçası hâline gelmektedir. Medya, göçü sadece “yansıtan” değil, aynı zamanda onu belli çıkarlar doğrultusunda çarpıtarak ve yeniden kodlayarak temsil eden hegemonik bir aygıt dönüşmektedir. Bu söylemsel üretim, toplumsal düzenin sınırlarını kimlerin “biz” ve kimlerin “öteki” olarak tanımlanacağı üzerinden çizer; böylece medya, yalnızca kamuoyunu bilgilendiren bir araç değil, aynı zamanda kültürel kimliklerin sınırlarını çizen ve toplumsal dışlama mekanizmalarını meşrulaştıran ideolojik bir güç merkezine dönüşür (van Dijk, 2000). Göçmenler bu çerçevede yalnızca bireysel faillikleri üzerinden değil, ait oldukları etnik, kültürel ya da dini kimlikleri temel alınarak grubun tamamı kriminalize edilebilmekte; bu bakış açısının toplumsal uyum politikalarının zeminini daraltarak kutuplaşmayı derinleştirdiğini söylemek mümkündür.

Buna göre, medyada göçmenlere ilişkin temsiller yalnızca içerik düzeyinde değil; aynı zamanda kullanılan dil, görsel sunum biçimleri ve haberlerin kurgulanma tarzı aracılığıyla da halk algısı üzerinde derinlemesine etkiler yaratmaktadır. Özellikle göçmen bireylerin “kaçak,” “yasa dışı,” “potansiyel tehdit” gibi olumsuz ve damgalayıcı sıfatlarla etiketlenmesi, toplumun bu gruplara yönelik korkularını meşrulaştırmakta ve göçmenlerin “öteki” olarak sembolik inşasını pekiştirmektedir (Esses, Medianu & Lawson, 2013). Bu tür bir dilsel ve söylemsel çerçeve, yalnızca göçmenlerin toplumsal entegrasyon süreçlerini sekteye uğratmakla kalmamakta; aynı zamanda ayrımcılık ve dışlanma pratiklerini toplumsal düzeyde yeniden üretmektedir.

Bu durum, medya organlarının göçmenlerin yalnızca suç faili olarak temsiline odaklanması ve onların mağduriyet deneyimlerini büyük ölçüde görünmez kılması, kamuoyunun göçmen grupları homojen ve istikrarsızlık kaynağı olarak algılamasına zemin hazırlamaktadır (Cheng, 2015). Medya dilinin bu şekilde yapılandırılması, göçmenlerin kamusal alandaki konumunu belirleyen hegemonik normların yalnızca bir yansıması değil, aynı zamanda bu normları aktif biçimde yeniden üreten bir söylem aracıdır. Medya, hangi toplumsal grupların “tehlikeli” ya da “makbul” olduğuna ilişkin sembolik sınırları çizerek, bu normları sürekli olarak yeniden üretmekte ve meşrulaştırmaktadır. Bu nedenle, medyanın göçmenlere dair dilsel ve görsel çerçeveleri, yalnızca temsil düzeyinde değil; aynı zamanda normatif sistemlerin sürekliliğinde belirleyici bir rol oynamaktadır. Bu temsiller, yalnızca bireysel önyargıları değil, aynı zamanda siyasal karar alma süreçlerini de etkilemekte; böylece göçmenlik olgusu, güvenlik söylemleri üzerinden toplumsal

kutuplaşmanın aracı hâline gelmektedir. Medya dilinin bu şekilde yapılandırılması, göçmenlerin kamusal alandaki konumunu belirleyen hegemonik normların bir yansıması olarak değerlendirildiğini söylemek mümkündür.

Resim 1: İngiltere’de Sağ Basında Yer Alan Müslüman ve Göçmen Karşıtı Söylem Örnekleri

Kaynak: (Whitehead, 2024)

Avrupa’da birçok ülkede medya yazılı ve görsel medya organlarında yer alan bu tür haberlerin, söz konusu gazetelerin geçmişte ve günümüzde ayrımcı söylemler üreterek toplumsal kutuplaşmayı derinleştiren ve nefret dilini yeniden üreten yayın politikaları göz önünde bulundurulduğunda, ciddi bir tutarsızlık taşıdığı görülmektedir. Dolayısıyla, bu tür yaklaşımlar yalnızca basın etiği açısından değil, aynı zamanda medyanın toplumsal sorumluluğu bağlamında da eleştiriye açıktır. Bu bağlamda, göçmen karşıtı söylemleri yaygınlaştıran medya organlarının, aynı zamanda mağduriyet veya insani duyarlılık temalı haberler üretmeleri, ikiyezülülük (hypocrisy) olarak nitelendirilmekte ve kamuoyu nezdinde güvenilirliklerini zedeleyen bir durum olarak değerlendirilmektedir.

Aşağıda Resim 2’de yer alan medya temsilleri, göçmenlerin kamu güvenliğiyle ilişkilendirilme biçiminde yalnızca pasif bir yansıtıcı değil, aynı zamanda aktif bir anlam inşacısı olarak rol oynamaktadır. Bu temsiller, göçmenleri “tehdit”, “suç”, “risk” gibi negatif kodlarla ilişkilendirilerek toplumsal bellek içinde kriminalize eder ve güvenlik politikalarının gerekçelendirilmesinde işlevselleştirdiğini söylemek mümkündür.

Resim 2: Göçmenlerin Medyada Gösterimi

Kaynak: (Totev, 2015)

Özellikle kitle medyası, göç olgusunu genellikle çatışma, suç ve kriz imgeleriyle sunarak izleyicinin algısal çerçevesini belirler ve bu çerçeve üzerinden kolektif tutumların biçimlenmesine zemin hazırlar (Eberl, Meltzer & Heidenreich, 2018). Bu söylemsel süreç, göçmen karşıtı duyguların normatifleşmesine neden olurken, aynı zamanda kamu politikalarında güvenlik eksenli müdahalelerin meşrulaştırılmasına katkı sağlar. Medyada inşa edilen bu güvenlik odaklı temsiller, hem toplumun korkularını kurumsallaştırmakta hem de ayrımcı reflekslerin yeniden üretimine olanak tanımaktadır. Böylece medya, toplumsal kutuplaşmayı derinleştiren, entegrasyon süreçlerini zayıflatan ve göçmenleri ötekileştiren yapısal sonuçlar üretmektedir.

Bu nedenle, göçmenlere dair algıların daha gerçekçi, çok boyutlu ve bağlamsal bir yaklaşımla inşa edilmesi; yalnızca medya kuruluşlarının etik sorumluluğu bağlamında ele alınmamalı, aynı zamanda sağlıklı, adil ve kapsayıcı bir toplumsal düzenin tesisi açısından da zorunlu bir gereklilik olarak değerlendirilmelidir (Eberl et al., 2019). Bu doğrultuda, medya temsiliinin dönüşümü, yalnızca söylemsel düzeyde değil; kamusal politikaların ve toplumsal normların yeniden yapılanmasında da temel bir araç olarak ele alınmalıdır.

3. Göçmen Algılarının Medya Etkisi ile Kamusal Güvenlik Politikalarına Yansıması

Medyanın göçmenleri sistematik biçimde bir tehdit unsuru olarak çerçeveleyen söylemleri, yalnızca bireylerin algılarını dönüştüren bir iletişim pratiği olmanın ötesinde, kamu politikalarının yönelimlerini biçimlendiren güçlü bir etkileyici mekanizma olarak da işlev görmektedir. Özellikle göçmenlerin kriminalize edilerek kamu düzeni açısından potansiyel bir tehlike olarak sunulması, göç ve entegrasyon politikalarının sosyal adalet, eşit yurttaşlık ve toplumsal kapsayıcılık ilkeleri temelini yansıtmamakla beraber, güvenlik eksenli, sınırlandırıcı ve dışlayıcı bir anlayışla kurgulanmasına zemin hazırlamaktadır (Esses, Medianu & Lawson, 2013).

Güvenlik eksenli medya söylemleri, göçmenlerin ev sahibi toplumla bütünleşme süreçlerini yalnızca geciktirmekle kalmaz; aynı zamanda yapısal dışlanmayı derinleştirerek sosyal uyum politikalarının etkisizleşmesine neden olur. Göçmenlerin medya aracılığıyla sürekli olarak risk, suç ve tehdit söylemleriyle ilişkilendirilmesi, toplumun kolektif bilinçaltında “ötekileştirici” sınırların oluşmasına yol açmakta ve bu sınırlar zamanla kamu politikalarına yansımaktadır. Eğitim, sağlık ve istihdam gibi temel kamu hizmetleri alanlarında bu durum; ayrımcı uygulamaların artması, kurumsal dışlanmanın normalleşmesi ve eşit hizmete erişimin sektöre uğraması şeklinde somutlaşmaktadır (Bayat, 2007; Castles, de Haas & Miller, 2014).

Medya bu noktada yalnızca temsili bir araç değil; aynı zamanda sosyal hizmetlerin nasıl yapılandırılacağı, hangi grupların “hak sahibi” olarak tanımlanacağı ve kimlerin dışlanacağına dair toplumsal normları belirleyen hegemonik bir aktör hâline gelmektedir. Schinkel’in (2018) vurguladığı gibi, modern ulus-devletler göçmenlere yönelik “güvenlik rejimi” kurarken medya bu rejimin söylemsel taşıyıcısı rolünü üstlenmektedir. Benzer şekilde Arango (2000), göçmenlerin entegrasyonunda medyanın temsil gücünün yalnızca algılar değil, aynı zamanda kurumsal tepki ve uygulamaları da yönlendirdiğini göstermektedir. Sonuç olarak, medya destekli bu güvenlik söylemi, göçmenleri yalnızca kamusal alanda değil; aynı zamanda hukuki, sosyal ve kültürel düzeyde de çok katmanlı bir dışlanmaya maruz bırakmaktadır.

Görüldüğü gibi, medyanın ürettiği olumsuz göçmen temsilleri, kamuoyunun göçmenlere yönelik tutumlarının şekillenmesinde belirleyici bir rol oynamaktadır. Bu tutumlar, kamu politikalarının toplumsal meşruiyet temelini oluşturan halk desteğinin yönünü belirleyen başlıca faktörlerden biri hâline gelmektedir (Vlachos, Hatte, Thoenig & Couttenier, 2019). Bu bağlamda, medya aracılığıyla yaygınlaştırılan göçmen karşıtı söylemler, yalnızca toplumsal algı düzeyinde değil; aynı zamanda siyasal karar alma süreçlerinde de etkili olmakta, özellikle göç politikalarının içerik ve yönelimine doğrudan müdahale eden bir araç olarak kullanılmaktadır.

Resim 3: Trump’ın Seçim Kampanya etkinliklerinde ABD’den çok sayıda göçmenin uzaklaştırılması çağrısı

Kaynak: (Debusmann, Wendling ve Oropeza, 2024)

Yukarıda Resim 3'te görüldüğü gibi özellikle seçim dönemlerinde bu tür göçmenlerin kitlesel sınır dışı edilmelerine yönelik söylemlerin, popülist siyasal aktörler tarafından stratejik biçimde araçsallaştırıldığı ve göçmen karşıtlığının politik mobilizasyonu güçlendiren bir unsur olarak kullanıldığı gözlemlenmektedir. Bu durum, göç politikalarının daha kısıtlayıcı, dışlayıcı ve cezalandırıcı eksenlerde şekillenmesine zemin hazırlamaktadır. Nitekim medya siyaset etkileşimi, göçmenlik olgusunun güvenlik merkezli ve tehdit odaklı bir çerçevede ele alınmasına neden olmaktadır. Sonuç olarak, kamuoyunda üretilen algılar, yalnızca toplumsal düzeydeki önyargıları değil; aynı zamanda devletin göç yönetimine ilişkin kurumsal yaklaşımını da şekillendiren belirleyici bir unsur hâline gelmektedir (Ataman, 2014).

Bu doğrultuda, Vlachos, Hatte, Thoenig ve Couttenier'in (2019) İsviçre örneği üzerinden gerçekleştirildiği ampirik çalışma, medyanın göçmenlerin karıştığı suçlara orantısız biçimde odaklanmasının, kamuoyunda göçmenlere yönelik olumsuz tutumların pekişmesine yol açtığını ortaya koymaktadır. Araştırma, bu tür temsillerin yalnızca bireysel algılar üzerinde değil; aynı zamanda toplumsal düzeyde politik tercihler üzerinde de etkili olduğunu ve göçmen karşıtı yasa ve uygulamaların meşrulaştırılmasına katkı sunduğunu göstermektedir. Bu bulgu, medyanın siyasal söylem üretiminde doğrudan bir rol oynadığını ve göç politikalarının şekillenmesinde etkili bir aktör hâline geldiğini açıkça ortaya koymaktadır.

Benzer şekilde, Esses, Medianu ve Lawson (2013) tarafından yürütülen kapsamlı çalışma, medyanın göçmenleri sistematik biçimde “yabancı”, “potansiyel tehdit” ve “kriminal unsur” olarak konumlandırmasının, toplumsal düzeyde korku, güvensizlik ve tehdit algısını artırdığını göstermektedir. Bu algılar yalnızca bireylerin tutum ve davranışlarını değil, aynı zamanda kamuoyunun göç politikalarına yönelik beklentilerini de etkilemekte; daha kısıtlayıcı, dışlayıcı ve güvenlik odaklı politikaların meşrulaştırılmasına zemin hazırlamaktadır. Bu bağlamda medya, tarafsız bir bilgi aktarıcısı olmaktan çok, toplumsal kaygıları mobilize eden ve belirli ideolojik yönelimleri destekleyen sembolik bir aygıt dönüşmektedir. Esses ve arkadaşlarının çalışması, medya temsillerinin yalnızca kamusal söylemleri değil, aynı zamanda politik atmosferi de biçimlendiren normatif ve yönlendirici bir güç olduğunu ortaya koyarak, medya söyleminin göçün yönetiminde ne denli kritik bir rol oynadığını göstermektedir (Esses, Medianu & Lawson, 2013). Bu bulgular, medya aracılığıyla inşa edilen göçmen imgelerinin, hem kültürel kodların hem de hukuki düzenlemelerin sınırlarını belirleyici bir işlev üstlendiğini teyit etmektedir.

Bu bağlamda, medya söylemleri aracılığıyla şekillenen olumsuz göçmen algıları, yalnızca bireysel düzeydeki tutumları değil; aynı zamanda politika yapımcıların karar alma süreçlerini de doğrudan etkilemektedir. Özellikle kamuoyunda yükselen göçmen karşıtı eğilimler, entegrasyon politikalarının kısıtlanmasına, sınır güvenliğinin önceliklendirilmesine, göçmen haklarının daraltılmasına ve sığınma taleplerinin daha sık reddedilmesine neden olan güvenlik odaklı politikalar zemin hazırlamaktadır (Castles, de Haas & Miller, 2014). Bu tür politikalar, yalnızca göçmenlerin hak ve hizmetlere erişimini sınırlamakla kalmamakta; aynı zamanda göç olgusunu kriminalize eden ve dışlayıcı bir yönelimle yeniden tanımlayan yapısal dönüşümleri de beraberinde getirmektedir.

Söz konusu politikaların uygulamaya geçirilmesiyle birlikte, toplumsal düzeyde var olan önyargılar, korkular ve tehdit algıları kurumsal düzeyde pekiştirilmekte; böylece göçmenlerin “öteki” olarak konumlandırılması meşrulaştırılmakta ve toplumsal dışlanma süreci yapısal hâle gelmektedir (Bayat, 2007). Bu durum, yalnızca göçmen topluluklarının topluma entegrasyonunu zorlaştırmakla kalmayıp, aynı zamanda sosyal uyumun zedelenmesine ve demokratik değerlerin aşınmasına da yol açabilecek bir risk taşımaktadır. Bu nedenle, medyanın göçmenlere ilişkin kurguladığı söylemler ve inşa ettiği algılar, yalnızca bireysel düzeyde önyargıların oluşmasına neden olmakla kalmayıp; aynı zamanda kamu politikalarının yönünü tayin eden belirleyici bir faktör olarak da işlev görmektedir.

Görüldüğü gibi, göç politikalarının daha kapsayıcı, eşitlik temelli ve insan haklarına dayalı bir çerçevede yeniden inşa edilebilmesi, yalnızca yasal düzenlemelerin dönüşümüyle değil; aynı zamanda medyanın göçmen temsillerini nasıl şekillendirdiğine dair eleştirel bir söylem analizini zorunlu kılmaktadır. Medya, toplumsal algıların biçimlenmesinde merkezi bir rol oynadığından, göçmenlere dair kamusal tutumların dönüşümü de doğrudan bu temsil pratiklerinin yeniden yapılandırılmasıyla mümkündür. Özellikle ampirik araştırmalar, göçmenlere yönelik olumsuz algıların büyük ölçüde medya aracılığıyla dolaşıma sokulan çarpıtılmış anlatılar ve sembolik temsiller üzerinden üretildiğini ortaya koymaktadır (Bail, 2013). Bu bağlamda, göçmenliğe dair politik söylemin bilimsel veriler, hak temelli yaklaşımlar ve çoğulcu toplumsal normlar ışığında yeniden kurgulanması, yalnızca daha adil ve kapsayıcı bir toplumsal düzenin tesisi açısından değil; aynı zamanda uzun vadede toplumsal barışın, sosyal uyumun ve kamusal güvenliğin sürdürülebilirliği açısından da stratejik bir zorunluluk hâline gelmektedir.

4. Türkiye, Avrupa ve ABD’de Göçmen Algısının Karşılaştırılması: Suriyeli Göçmenler Üzerinden Bir Değerlendirme

Göçmenlik olgusuna ilişkin ulusal ve bölgesel yaklaşımlar, devletlerin tarihsel göç deneyimleri, sosyoekonomik yapıları ve siyasal eğilimlerine bağlı olarak oldukça çeşitlilik göstermektedir. Bu bağlamda Türkiye, ABD, İngiltere ve Avrupa’nın çeşitli ülkeleri, göçmenlere yönelik farklı politikaları, uygulamaları ve söylemleriyle dikkat çekmektedir. Bu kısımda özellikle Türkiye’de Suriyeli göçmenler üzerinden yürütülecek bir vaka çalışması ile Avrupa ve ABD’deki “sert” ve “yumuşak” politika yaklaşımlarının medya temsilleri ve kamu güvenliği ekseninde nasıl tezahür ettiği karşılaştırmalı olarak ele alınmaktadır.

2011 yılında başlayan Suriye iç savaşı sonrasında Türkiye, yaklaşık 3,6 milyon Suriyeli sığınmacıya ev sahipliği yaparak dünyanın en fazla mülteci barındıran ülkelerden bir tanesi konumuna gelmiştir (İçduygu & Aksel, 2019). Türkiye’nin göç yönetimi, geçici koruma rejimi çerçevesinde temel insani hizmetlerin sağlanması, yerel düzeyde entegrasyonun teşvik edilmesi ve sosyal uyum politikalarının geliştirilmesini içeren bir “yumuşak yaklaşım” ile tanımlanabilmektedir (Kızılkın, 2020). Türkiye’de mültecilere sağlık, eğitim ve sosyal yardımlara erişim gibi haklar sunulurken, bu hizmetlerin yürütülmesinde sivil toplum kuruluşlarıyla işbirliği içinde yerel yönetimlerin destekleyici rol üstlenmesi entegrasyon sürecinin temel bileşenlerinden biri olarak öne çıkmaktadır (Tumen, 2023). Ancak,

göçmen sayısındaki artış, ekonomik rekabet ve kültürel gerilimlerle birleştiğinde, Türkiye’de göçmenlere yönelik söylemlerin zaman zaman sertleştiği görülmektedir. Özellikle siyasal tartışmalar, yerel halkın algısı ve medya temsilleri, göçmenlerin “yük” veya “tehdit” olarak algılanmasına neden olabilmektedir (Yılmaz, 2022). Bu da “yumuşak politika çerçevesi” ile “sert kamusal algı” arasındaki uyumsuzluğa örnek teşkil etmektedir. Dahası, Suriyelilerin işgücü piyasasında marjinal koşullarda istihdam edilmesi ve sosyal dışlanma riskinin yüksek olması, kamu düzenine ilişkin kırılganlıkları artırarak farklı sorunlara yol açabilmektedir (Demirci & Kırdar, 2022).

Diğer taraftan Kıta Avrupası ülkeleri ile İngiltere ve ABD’nin göç politikaları, son yıllarda artan güvenlik kaygıları, popülist siyasal söylemler ve medyada yayılan olumsuz göçmen temsilleriyle daha sert bir çizgiye evrilmiştir. Bu ülkelerdeki göçmen politikaları, bir yanda sınır güvenliğine, yasa dışı göçün önlenmesine ve göçmenlerin sınırlı entegrasyonuna odaklanan “sert” uygulamaları içerirken; diğer yanda çok kültürlülüğü, insan haklarını ve sosyal kapsayıcılığı esas alan “yumuşak” stratejiler de içinde barındırmaktadır (Thielemann, 2001).

Kıta Avrupa genelinde göç politikaları hem kurumsal Avrupalılaşıma süreci hem de ulusal hükümetlerin iç siyaseti arasında salınım gösterdiği görülmektedir. Almanya ve İsveç gibi ülkeler uzun yıllar entegrasyon politikalarıyla öne çıkarken; Macaristan ve Polonya gibi ülkeler sert sınır politikaları ve göçmen karşıtı kampanyalarla dikkat çekmektedir (Eberl et al., 2018). Bu farklılıklar, medya temsil biçimlerine de doğrudan yansımakta ve kamu güvenliği algısını şekillendirmektedir.

Avrupa ülkeleri ile ABD ve İngiltere’nin göç politikaları, son yıllarda artan güvenlik kaygıları, popülist siyasal söylemler ve medyada yayılan olumsuz göçmen temsilleriyle daha sert bir çizgiye evrilmiştir. Bu ülkelerdeki göçmen politikaları, bir yanda sınır güvenliğine, yasa dışı göçün önlenmesine ve göçmenlerin sınırlı entegrasyonuna odaklanan “sert” uygulamaları içerirken; diğer yanda çok kültürlülüğü, insan haklarını ve sosyal kapsayıcılığı esas alan “yumuşak” stratejiler de içinde barındırmaktadır (Thielemann, 2001).

Diğer taraftan, İngiltere özelinde, 2010 sonrası göçmenlik ve iltica sisteminde ciddi sertleşmeler gözlemlendiği söylenebilmektedir. Göçmenlerin “değerli” ve “değersiz” olarak sınıflandırıldığı bu sistemde, iltica başvurularına ilişkin yüksek ret oranları ve geri gönderme prosedürlerinin sıkılaştırılması, medya tarafından meşrulaştırılan kriminal temsillerle paralel ilerlediği gözlemlenmiştir (Saenz Perez, 2023). Donaldson (2025), bu süreci “onaylanmış ayrımcılık” olarak niteleyerek, sistematik dışlamanın kurumsallaştığını ifade etmiştir.

Amerika Birleşik Devletleri’nde göç politikaları, özellikle Donald J. Trump’ın başkanlık dönemlerinde sertleşen söylemler ve uygulamalarla dikkat çekmiştir. Trump yönetimi, göçü ulusal güvenlik ve ekonomik tehdit ekseninde çerçeveleyerek politik karar alma süreçlerine doğrudan etki etmiştir (Roy, Klobucista, & Cheatham, 2024). Bu dönemde Meksika sınırına duvar inşa edilmesi projesi, yalnızca fiziksel bir güvenlik önlemi değil, aynı zamanda göçmenliğe karşı ideolojik bir sınırın sembolü hâline gelmiştir. Federal yönetimin bu tür sert önlemleri, kamuoyunda hem destek hem de tepkiyle karşılanmış; göç olgusu Amerikan siyasal söyleminde kutuplaşmayı derinleştiren bir eksen haline gelmiştir (Pierce & Selee, 2017).

Trump'ın sert söylem ve uygulamalarına karşılık, bazı eyalet ve yerel yönetimler federal politikalardan farklı bir yönelim izleyerek daha kapsayıcı ve insan odaklı yaklaşımlar geliştirmiştir. Özellikle “güvenli şehir (sanctuary city)” politikaları, göçmenlerin yerel hizmetlere erişimini kolaylaştırmayı, belgelenmemiş göçmenlerin yerel kolluk kuvvetleriyle temasında ayrımcılığı azaltmayı ve toplumsal uyumu güçlendirmeyi amaçlamıştır. Bu uygulamalar, göçmenlerin kent yaşamına katılımını desteklerken aynı zamanda federal yönetimin göç karşıtı politikalarına sessiz bir direniş biçimi olarak da değerlendirilmektedir (Varsanyi, 2010). Bir başka deyişle ABD’de, federal düzeyde güvenlik merkezli sert bir yaklaşım ile yerel düzeyde hak temelli daha yumuşak politikalar arasında belirgin bir ikili yapı ortaya çıkmıştır. Bu durum, göç yönetiminin yalnızca ulusal sınır politikalarıyla değil, çok düzeyli yönetim mekanizmalarıyla da şekillendiğini göstermektedir. Böylece ABD göç rejimi, politik, hukuki ve etik açılardan içsel bir gerilim alanı haline geldiğini söylemek mümkün olmaktadır.

SONUÇ

Göçmenlerin ev sahibi toplumlarda kamu güvenliği açısından potansiyel bir tehdit unsuru olarak konumlandırılması, çoğunlukla ampirik gerçeklikten ziyade, ideolojik önyargılarla şekillenmiş indirgemeci temsil kalıplarının bir sonucudur. Bu tür söylemler, göçmenlik olgusunu bireysel ve kültürel çeşitliliğinden arındırarak homojen bir “risk unsuru” kimliğine indirgerken; medya aracılığıyla yaygınlaştırılarak kamuoyunda kalıcı toplumsal önyargıların yeniden üretilmesine hizmet etmektedir. Oysa göçmen topluluklarının içinde barındırdığı güçlü sosyal ağlar, mahalle ölçeğinde kurulan karşılıklı destek ilişkileri ve gayriresmî denetim mekanizmaları, toplumsal düzenin sürdürülmesinde destekleyici faktörler olarak değerlendirilmelidir. Bu bağlamda, göçmenleri kriminalize eden söylemlerin eleştirel bir analiz süzgecinden geçirilmesi, yalnızca etik bir sorumluluk değil; aynı zamanda bilimsel bilgiye dayalı, çoğulcu ve kapsayıcı bir kamusal tartışma ortamının inşası açısından da zorunludur.

Bu çerçevede medya, yalnızca pasif bir bilgi aktarım aracı olarak değil, toplumsal gerçekliğin inşasında normatif sınırlar çizen, ideolojik yönelimleri meşrulaştıran ve siyasal tercihleri şekillendiren güçlü bir aktör olarak ele alınmalıdır. Özellikle göç ve güvenlik eksenli temsillerin üretiminde etik habercilik ilkelerine bağlı kalınması, demokratik kamuoyunun oluşumuna ve toplumsal barışın güçlendirilmesine katkı sağlayacaktır. Hak temelli, eşitlikçi ve katılımcı bir perspektifle yeniden ele alınacak göç söylemleri, yalnızca göçmenlerin toplumsal meşruiyetini artırmakla kalmayacak; aynı zamanda uzun vadede toplumsal uyumu ve karşılıklı güveni pekiştiren yapısal sonuçlar doğuracaktır. Bu noktada, medya kuruluşları, politika yapıcılar ve akademik çevreler arasında kurulacak çok aktörlü bir iş birliği zemini, dışlayıcı anlatılar yerine, kapsayıcı ve insan onurunu merkeze alan bir kamusal söylem üretimini mümkün kılacaktır. Böylesi bir yaklaşım, yalnızca mevcut algıların dönüştürülmesine değil, aynı zamanda göç yönetiminin daha adil ve sürdürülebilir bir temele oturtulmasına yönelik somut bir katkı sunacaktır.

Bu tür söylemler yalnızca bireysel tutumları değil, aynı zamanda kurumsal düzeyde yürütülen politikaları da etkilemekte; böylece ampirik verilerden çok, duygusal refleksler ve ideolojik önyargılar politika yapım süreçlerinde belirleyici hâle gelmektedir. Oysa ki sosyal bilimlerin sun-

duğu kanıta dayalı, çok boyutlu ve tarihsel bağlamı dikkate alan analizler, göç olgusuna yönelik daha bütüncül ve insan hakları temelli yaklaşımların geliştirilmesine imkân tanımaktadır. Bu çerçevede, kısa vadeli güvenlik kaygılarının ötesine geçerek, sosyal uyumu ve eşit vatandaşlığı merkeze alan kapsayıcı politika perspektiflerine duyulan ihtiyaç, günümüzde her zamankinden daha belirgin olarak ortaya çıkmaktadır.

Bu doğrultuda, göçmenlik olgusuna ilişkin kamusal algının şekillenmesinde en belirleyici unsurlardan biri, kuşkusuz medyanın söylem üretim pratikleridir. Medya organları, göçmenleri konu alan haberlerde sıklıkla suç, şiddet, kamu düzeni ihlali ve kriz temalarını ön plana çıkararak, bu grupların toplumsal hafızada “tehlikeli öteki” kimliğiyle özdeşleştirilmesine zemin hazırlamaktadır. Bu süreçte yalnızca sunulan içerik değil, kullanılan dilsel kodlar, olayların çerçevelenme biçimi, görsel-işitsel anlatım dili ve haberin bağlamdan kopuk sunumu gibi söylemsel stratejiler, göçmen kimliğinin toplumsal ve politik düzeyde nasıl anlamlandırılacağını doğrudan etkilemektedir. Bu tür temsiller, bireysel tutumları şekillendirmekle kalmayıp, aynı zamanda bürokratik yapılar ve karar alıcılar üzerinde de etkili olarak, kamu politikalarının güvenlik eksenli biçimlenmesine katkı sunmaktadır. Böylece medya, yalnızca kamuoyunu bilgilendiren bir araç değil; aynı zamanda toplumsal grupların meşruiyet sınırlarını belirleyen, sembolik iktidar üretimine katılan ve politika yapım süreçlerine dolaylı fakat güçlü müdahalelerde bulunan ideolojik bir aygıt hâline gelmektedir.

Görüldüğü gibi, medya söylemleri, göçmenlerin kamusal alandaki konumunu yalnızca tanımlamakla kalmaz; aynı zamanda onları toplumsal düzen için potansiyel bir tehdit olarak kodlayan sembolik çerçeveler üretir. Özellikle suç, düzensizlik ve güvenlik krizleriyle ilişkilendirilen temsil biçimleri, göçmenleri sistematik biçimde “kamu düzenine aykırı” unsurlar olarak sunarak, hem tarihsel önyargıları yeniden üretmekte hem de kültürel korkuları kolektif bilinçte sürekli canlı tutmaktadır. Bu tür söylemler, yalnızca bireysel düzeyde ayrımcı refleksleri beslemekle kalmaz, aynı zamanda göçmenlerin meşru toplumsal aktörler olarak tanınmasını da engelleyerek, entegrasyon süreçlerini kırılganlaştırır. Medyada inşa edilen bu negatif söylem mimarisi, göçmenlerin “yabancı”, “uyumsuz” ya da “potansiyel suçlu” kimlikleriyle özdeşleştirilmesine zemin hazırlamakta ve böylelikle toplumsal kutuplaşmanın derinleşmesine yapısal katkı sağlamaktadır. Bu bağlamda medya, nötr bir bilgi taşıyıcısı olmaktan ziyade, toplumsal gerçekliği belirli ideolojik eksenler doğrultusunda şekillendiren ve toplumsal normların sınırlarını yeniden çizen etkili bir iktidar aygıtı olarak işlev görmektedir.

Görüldüğü üzere, medyanın yalnızca pasif bir haber aktarıcısı değil; toplumsal gerçekliğin inşasında aktif bir rol üstlenen ideolojik bir aygıt olduğu kabul edildiğinde, göçmen temsillerine ilişkin daha sorumlu ve etik temellere dayalı bir medya diline duyulan ihtiyaç açık biçimde ortaya çıkmaktadır. Medya aktörlerinin, göçmenleri yalnızca kriminal olayların öznesi olmaktan çıkarmak; aynı zamanda toplumsal, kültürel ve ekonomik yaşamın üretken bileşenleri olarak da görünür kılmasını sağlayacaktır. Bu durum, kamuoyunun daha dengeli, çoğulcu ve bağlamsal bir bakış açısıyla bilgilendirilmesini mümkün kılacaktır.

Bu tür eleştirel bir yaklaşım, yalnızca göçmenlere ilişkin kamu algısının dönüştürülmesi açısından değil; aynı zamanda insan haklarına dayalı, eşitlikçi ve kapsayıcı entegrasyon politikalarının inşasında da stratejik bir gereklilik hâlini almaktadır. Medya, toplumsal normların inşasında

ve hangi grupların toplumsal kabul görüp hangilerinin dışlanacağına dair sınırların belirlenmesinde yalnızca yansıtıcı değil, aynı zamanda kurucu bir aktör olarak işlev görmektedir. Bu nedenle, medyada üretilen temsillerin etik ilkelere dayanması, yalnızca bireysel gazetecilik pratiği değil; aynı zamanda demokratik toplumun temelini oluşturan çoğulculuk, adalet ve eşitlik ilkeleri açısından da yaşamsal önem taşımaktadır. Bu noktada, etik habercilik, kamusal alanın şeffaf, eleştirel ve çoğulcu bir yapıya kavuşmasına katkı sunarak; karar alıcıların politik tercihlerini, bilimsel ve normatif temellere dayandırmalarını teşvik eden bir mekanizma işlevi görebilmektedir. Dolayısıyla medya, yalnızca bir iletişim aracı değil; aynı zamanda demokratik kamuoyunun oluşumuna yön veren, toplumsal kapsayıcılığı mümkün kılacak politik vizyonların şekillenmesinde belirleyici rol oynayan bir normatif güç alanıdır.

Gelecekteki akademik çalışmalarda, medya içeriklerinin sistematik, eleştirel ve söylem temelli analizlere tabi tutulması; göçmen temsillerinin sosyal politikalar üzerindeki etkilerini daha görünür kılmak ve bu temsillerin uzun vadeli toplumsal sonuçlarını değerlendirmek açısından büyük önem taşımaktadır. Bu doğrultuda geliştirilecek metodolojik yaklaşımlar, yalnızca içerik analizine dayanmakla kalmamalı; aynı zamanda medya söylemlerinin kamuoyu algısı, siyasal karar alma süreçleri ve toplumsal bütünleşme üzerindeki etkilerini çok katmanlı biçimde incelemesini gerekli kılmaktadır.

Görüldüğü gibi, göç olgusuna dair daha nesnel, çoğulcu ve insan hakları temelli bir kamusal bilgilendirme zemini inşa edebilmek için, medya-politika-toplum üçgeninde şekillenen ilişkileri odağına alan disiplinler arası araştırma tasarımlarına duyulan ihtiyaç giderek daha görünür hâle gelmektedir. Bu tür araştırmalar, yalnızca medya söylemlerinin analiziyle sınırlı kalmayıp, bu söylemlerin siyasal karar alma süreçleri üzerindeki etkisini ve toplumsal karşılığını da inceleyerek göç yönetimine yönelik çok boyutlu bir perspektif sunabilmektedir. Özellikle medya ve politika etkileşimini merkezine alan çalışmalarda, göçmenlerin kamusal temsili, vatandaşlık hakları ve sosyal uyum süreçleri arasındaki ilişkilerin eleştirel biçimde değerlendirilmesi, daha adil, sürdürülebilir ve insan onuruna saygılı politika çerçevelerinin oluşturulmasına katkı sunacaktır. Bu yaklaşım, yalnızca akademik bilgi üretiminin derinliğini artırmakla kalmayacak; aynı zamanda toplumsal düzeyde kapsayıcı, eşitlikçi ve uzun vadeli toplumsal barışı önceleyen politika tasarımlarının önünü açacaktır. Böylelikle araştırma pratikleri, yalnızca bilgi üretimi değil; aynı zamanda normatif dönüşüm için bir araç işlevi görebilecektir.

Kaynakça

- Adelman, R. M., Blumstein, A., & Ciccone, A. (2016). *Crime, immigration, and social interactions*. *Sociological Forum*, 31(2), 443–471. <https://doi.org/10.1111/socf.12249>
- Adelman, R., Blumstein, A., & Ciccone, A. (2016). *Immigration and public safety: Examining the crime drop in U.S. metropolitan areas with high immigrant populations*. The Sentencing Project. <https://www.sentencingproject.org/app/uploads/2022/10/Immigration-and-Public-Safety.pdf>
- Arango, J. (2000). Explaining migration: A critical view. *International Social Science Journal*, 52(165), 283–296. <https://doi.org/10.1111/1468-2451.00259>

- Ataman, H. (2014). Yazılı basında ayrımcı söylem: Yerel ve ulusal basında Suriyeli mültecilere yönelik ayrımcı söylem. In *Medyada nefret söylemi ve ayrımcı dil: Eylül-Aralık 2014 Raporu* (pp. 61-105). İstanbul: Hrant Dink Vakfı.
- Bail, C. A. (2013). The fringe effect: Civil society organizations and the evolution of media discourse about Islam since the September 11th attacks. *American Sociological Review*, 78(5), 855-879. <https://doi.org/10.1177/0003122413498335>
- Bayat, A. (2007). *Toplumsal hareketler ve sosyal değişim*. İstanbul: İletişim Yayınları.
- Bayat, A. (2007). *Making Islam democratic: Social movements and the post-Islamist turn*. Stanford University Press.
- Butcher, K. F., & Piehl, A. M. (1998). Cross-city evidence on the relationship between immigration and crime. *Journal of Policy Analysis and Management*, 17(3), 457-493. [https://doi.org/10.1002/\(SICI\)1520-6688\(199822\)17:3<457::AID-PAM6>3.0.CO;2-M](https://doi.org/10.1002/(SICI)1520-6688(199822)17:3<457::AID-PAM6>3.0.CO;2-M)
- Castles, S., de Haas, H., & Miller, M. J. (2014). *The age of migration: International population movements in the modern world* (5th ed.). New York, NY: Guilford Press.
- Chavez, L. R. (2013). *The Latino threat: Constructing immigrants, citizens, and the nation* (2nd ed.). Stanford, CA: Stanford University Press.
- Cheng, T. (2015). Framing immigrants as criminals: A cross-national analysis of media framing in the United States, the United Kingdom, and Australia. *International Journal of Communication*, 9, 2804-2826.
- Cohen, S. (2011). *Folk devils and moral panics: The creation of the Mods and Rockers*. London, UK: Routledge. Eberl, J. M., Meltzer, C. E., Heidenreich, T., Herrero, B., Lind, F., Berganza, R., ... &
- Boomgaarden, H. G. (2019). *The European media discourse on immigration and its effects: A literature review*. REMINDER Working Paper. <https://www.reminder-project.eu/wp-content/uploads/2019/09/D8.6.pdf>
- Demirci, M., & Kırdar, M. G. (2022). *The labour market integration of Syrian refugees in Turkey* (ERF Working Paper No. 1588). Economic Research Forum. https://erf.org.eg/app/uploads/2022/09/1664279783_410_3028209_1588.pdf
- Donaldson, C. (2025). Sanctioned discrimination: Asylum seekers and the UK's immigration system. *Ethnic and Racial Studies*. <https://doi.org/10.1080/01419870.2025.2558978>
- Eberl, J.M., Meltzer, C. E., & Heidenreich, T. (2018). The European media discourse on immigration and its effects: A literature review. *Annals of the International Communication Association*, 42(3), 207-223. <https://doi.org/10.1080/23808985.2018.1497452>
- Esses, V. M., Medianu, S., & Lawson, A. S. (2013). Uncertainty, threat, and the role of the media in promoting the dehumanization of immigrants and refugees. *Journal of Social Issues*, 69(3), 518-536. <https://doi.org/10.1111/josi.12027>
- Gerbner, G. (1998). Cultivation analysis: An overview. *Mass Communication and Society*, 1(3-4), 175-194. <https://doi.org/10.1080/15205436.1998.9677855>
- İçduygu, A., & Aksel, D. (2019). Migration and the challenge of governance: The Turkish case of Syrian refugees. *Migration Studies*, 7(3), 347-366. <https://doi.org/10.1093/migration/mnz005>

- Kızılkıran, Z. B. (2020). *Turkey's resilience-building strategies for Syrian refugees in the field of higher education*. London: LSE Middle East Centre.
- Kubrin, C. E., & Desmond, S. A. (2015). The power of place: Immigrant communities and crime. *The Sociological Quarterly*, 56(1), 20–46. <https://doi.org/10.1111/tsq.12039>
- McQuail, D. (2010). *McQuail's mass communication theory* (6th ed.). London, UK: Sage Publications.
- Orrenius, P. M., & Zavodny, M. (2019). Do immigrants threaten U.S. public safety? *Journal of Migration and Human Security*, 7(3), 1–16. <https://doi.org/10.1177/2331502419868296>
- Pierce, S., & Selee, A. (2017). *Immigration under Trump: A review of policy shifts in the year since the election*. Migration Policy Institute. <https://www.migrationpolicy.org/research/immigration-under-trump-review-policy-shifts>
- Portes, A. (1998). Social capital: Its origins and applications in modern sociology. *Annual Review of Sociology*, 24, 1–24. <https://doi.org/10.1146/annurev.soc.24.1.1>
- Putnam, R. D. (2000). *Bowling alone: The collapse and revival of American community*. New York, NY: Simon & Schuster.
- Roy, D., Klobucista, C., & Cheatham, A. (2024). *U.S. immigration debate*. Council on Foreign Relations. <https://www.cfr.org/backgrounder/us-immigration-debate-0>
- Rumbaut, R. G., Gonzales, R. G., Komaie, G., & Morgan, C. V. (2006). *Debunking the myth of immigrant criminality: Imprisonment among first- and second-generation young men*. Migration Policy Institute. <https://www.migrationpolicy.org/research/debunking-myth-immigrant-criminality>
- Saenz Perez, C. (2023). Securitisation of asylum: A review of UK asylum laws post2010. *International Journal of Refugee Law*, 35(3), 304–326. <https://doi.org/10.1093/ijrl/ead013>
- Sampson, R. J., Morenoff, J. D., & Raudenbush, S. W. (2005). Social anatomy of racial and ethnic disparities in violence. *American Journal of Public Health*, 95(2), 224–232. <https://doi.org/10.2105/AJPH.2004.037705>
- Sampson, R. J., Raudenbush, S. W., & Earls, F. (1997). Neighborhoods and violent crime: A multilevel study of collective efficacy. *Science*, 277(5328), 918–924. <https://doi.org/10.1126/science.277.5328.918>
- Schinkel, W. (2018). Against 'immigrant integration': For an end to neo-colonial knowledge production. *Comparative Migration Studies*, 6(1), 31. <https://doi.org/10.1186/s40878-018-0095-1>
- Silverstein, P. A. (2005). Immigrant racialization and the new savage slot: Race, migration, and immigration in the new Europe. *Annual Review of Anthropology*, 34, 363–384. <https://doi.org/10.1146/annurev.anthro.34.081804.120420>
- Stumpf, J. (2006). The crimmigration crisis: Immigrants, crime, and sovereign power. *American University Law Review*, 56(2), 367–419. <https://digitalcommons.wcl.american.edu/aclr/vol56/iss2/3>
- Thielemann, E. R. (2001). The 'soft' Europeanisation of migration policy: European integration and domestic policy change. *Journal of Ethnic and Migration Studies*, 27(2), 141–160. <https://doi.org/10.1080/13691830020041561>
- Tumen, S. (2023). *The case of Syrian refugees in Türkiye: Successes, challenges, and policy lessons*. World Bank. <https://thedocs.worldbank.org/en/doc/a007833298df4b9c3735602711dd9289-0050062023/original/WDR2023-Turkey-case-study-FORMATTED.pdf>

- Totev, B. S. (2015). Migrants and the Media, <https://blogs.ucl.ac.uk/slovo/2015/04/13/migrants-and-the-media/>
- Van Dijk, T. A. (1991). *Racism and the press*. London, UK: Routledge.
- Vlachos, S., Hatte, S., Thoenig, M., & Couttenier, M. (2019). *The media coverage of immigrant criminality: From scapegoating to populism*. <https://cepr.org/voxeu/columns/media-coverage-immigrant-criminality-scapegoating-populism>
- Varsanyi, M. W. (2010). *Taking local control: Immigration policy activism in U.S. cities and states*. Stanford University Press.
- Whitehead, G. P. (2024). Examples of anti-Muslim and anti-immigrant rhetoric in right-wing press that led to reprimand, <https://leftfootforward.org/2024/08/examples-of-anti-muslim-and-anti-immigrant-rhetoric-in-right-wing-press-that-led-to-reprimand/>
- Willemsen, T. M., & Willemsen, M. C. (2021). Media discourses of migration: A focus on Europe. *Language and Linguistics Compass*, 15(1), e12526. <https://doi.org/10.1111/lnc3.12526>
- Wimmer, A. (2013). *Ethnic boundary making: Institutions, power, networks*. Oxford, UK: Oxford University Press.
- Yılmaz, T. (2022). A more effective refugee policy: Reinvestigating the socio-economic composition of Syrian refugees in Turkey. **Insight Turkey*, 24*(1), 157–179. <https://www.insightturkey.com/articles/a-more-effective-refugee-policy-reinvestigating-the-socio-economic-composition-of-syrian-refugees-in-turkey>

Hakem Değerlendirmesi: Dış Bağımsız

Yazar Katkısı: Haluk Erkuş %50 - Doç. Dr. Mesut Şöhret %50

Destek ve Teşekkür Beyanı: Çalışma için destek alınmamıştır.

Etik Onay: Bu çalışma etik onay gerektiren herhangi bir insan veya hayvan araştırması içermemektedir.

Çıkar Çatışması Beyanı: Çalışma ile ilgili herhangi bir kurum veya kişi ile çıkar çatışması bulunmamaktadır.

Peer Review: Independent double-blind

Author Contributions: Haluk Erkuş %50 - Doç. Dr. Mesut Şöhret %50

Funding and Acknowledgement: No support was received for the study.

Ethics Approval: This study does not contain any human or animal research that requires ethical approval.

Conflict of Interest: There is no conflict of interest with any institution or person related to the study